

„Seal tete isse ommale kahjo,” kostsid teised, sest tännini ollete kül paljo kautanud, aga innimesse õn on muutlik. Enne kui innimenne wõib mõttelda, tulleb õn uksest ja aknast sisse. Lotos ja otus on igga mehhе südamesse lodud, kел lotust ei olle, se on juba ellawalt surnud.”

„Würst kostis: „Menda mõtlewad kül surem hulg innimessi, ja nenda mõtlesin minna ka; aga mul olleks paljo våhhem kahhetsemist olnud, kui ma olleksin omma mängi himmo enneminne tallitseenud. Ma wõin teile sedda töötust anda, et sest sadik kus ma kaardimängi mahha játsin, minno südda paljo ennam rahho sees on. Teie isse sate minno tunnistajad mailma ees olema, kuida minna omma töötust ja sõnna saan püddama, se on, et ma ennam rahha mängi ei mängi.”

„Reisige keik liinad ja maad läbbi ja pange tähhele et igga kaardimängia, olgo mis seisusse ehk põlves tahhes, keigest keige õnnetum loom mailmas on. Lemma ei piilla mitte üksi omma palle higgis tenitud rahha, waid koddoo

ommas maias kautab ta veel kümme kord rohkem senna jure. Lemma perre ja töteegiad laisklewad temmaga ühtla si, ja mis kahjo nemad laiskussega üksi ei jóua tehha, siis warastawad veel mõnda senna jure, ilma patto kartmatta, mõtteldeš: „Kui peremees wõib juu ja kaarta mängida, siis wõime ka suggo wõtta, se on keik meie werre waew.” Ja nenda langeb se maia ning keik warra, olgo sedda ka kui paljo. Wimaks tulleb suur kehwadus, nalg, hirmus wõlg ja suur süddame hådda. Pange nüüd sedda ja kaardimängi römo kalo peale, siis sate pea arro, kumb raskem on. Arwake isse, kuidas wõib innimenne hukkatusse te peal õnne, riikust ja süddame rahho sada, kus pettus, riid, liig jominne, wanduminne, karwopiddi kiskuminne — ja mõnni kord ka tapminne tulleb.”

„Lemma rágib,” ütlesid teised omma keskess, „praego wágga töösiselt; aga kül aeg tulleb, mil mängo himmo tõuseb, sest peame tedda se kord rahkul játma, kül ta otsib meid isse.”